

Petri György

AZ VAGY NEKEM

Az vagy nekem, mi seggnek a tenyér:
hol símogat, hol üt
(új gép: alig lelem az ü betút);
mi szemnek a nap, száznak a kenyér:
mindennapi és szembesüt.

Kedélyem így mostanában fanyar,
talpam alól az út: kifut.
Holott én azt hívém, egy-két kanyar
még így-úgy kijut.

(Nem *arra* gondolok, amire te nem.
Jaj, el se kezdjük! Édes Istenem!
Róla még lesz szó. Szögletes zárójelben
– ami nincs a gépeden.)

De nem. Pedig ez – azt hihetnők, nemde?
egy ilyen élet után megilletne – – –
Mi is? Új hibridek-Hebridák?
Barikák? Barrikád?
És miért? Mert? Milyen volt „ez” az élet?

Igazad van. Nem tudom. Csak azt hittem...
Hogy? Ja, hogy mit? Nem tudom. Csak téblábolok itten.
(félre:) *Ez vagyok, ez a típródó, lúdtalpas tébláb,*
gondolni is rossz rá, hogy Isten épp lát,
saját képmását, másképét. Habár? Gondolta volna meg!
Már akkor sem volt egy „mai gyerek”,
mielőtt ész nélkül teremtetett.
Csak rajta! Nézzen bele a tükörbe.
– Szimmetria-elv! – az egyenes-görbe
fakerék forog – ő csinálta – körbe:
forgunk Gondviselés-keréketörve;
Szentlelke rajta, viselje a Gondot.
És innentől már egyszerű, amit mondok:

Háljunk egymásba járni, mint a lélek.